

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

ΥΠΟ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

τήριξα χίμο ἓνα ξερό κούτσουρο καὶ ἔδοξίμασα ν' ἀνοίξω σ' αὐτὸ μιὰ τρύπα μ' ἓνα ἄλλο ξύλο γιὰ νὰ φτιάσω κάτι τι πού ἤθελα, καὶ εὐθὺς μ' ἔπιασε ἓνας μεγάλος τρέμος. Μιὰ μικρὴ καὶ φωτεινὴ γαλάζια γλώσσα ξεφύτρωσε ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ τὰ παρήτιστα ὅλα κ' ἔφυγα! Ἐκ τῆς προτροπῆς εἶπε προέλθει πύρ. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν κάποιον δαιμόνιον καὶ τόσο πολὺ ἐτρομαξάμην! Ἄλλ' εἶδα ὅτι δὲν με ἀκολουθοῦσε, καὶ ἔτσι σιγά-σιγά πήγα θάρρος καὶ πήγα πάλι κοντὰ νὰ ἰδῶ, ἀλλὰ τὸ δαιμόνιον εἶχε φύγει. Στὴ θέσι του εἶχε ἀπομείνει μιὰ κοκκινωπὴ σκόνη μέσα στὴν τρύπα. Ἐβαλα ἐκεῖ τὸ δάχτυλό μου, καὶ εἶπα «ὦχ!» καὶ τὸ τράβηξα πάλι. Μὲ πονούσε φριχτά.

Εἶχα περιέργεια νὰ μάθω τί ἦταν ἐκεῖνη ἡ κόκκινη σκόνη. Ἐξάφνου τὸ βρῆκα τ' ὄνομά της, μ' ὄλον ὅτι ποτὲ προητέρα δὲν τὸ εἶχα ἀκούσει. Ἦταν «φωτιά!» Εἶχα ἀπόλυτον βεβαιότητα γι' αὐτό. Καὶ ἔτσι χωρὶς διαταγὴ τὴν ὠνόμασα «φωτιά».

Εἶχα δημιουργήσει κάτι τι πού προητέρα δὲν ὑπῆρχε. Εἶχα προσθέσει κάτι τι καινούργιο «στ' ἄλλα ἀναριθμητὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Τὸ ἐβελαιώθην καὶ ἤμουν ὑπερήφανη γι' αὐτό, καὶ ἠθέλησα νὰ τρέξω νὰ τὸν εὐχαίω καὶ νὰ τοῦ τὸ εἶπώ, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ μ' ἐκτιμῆσιν ἀκόμη περισσότερο, — ἀλλ' ἐσκέφθην, καὶ δὲν τὸ ἔκαμα ὄχι — δὲν θὰ νοιαζόταν γι' αὐτό. Θὰ ρωτοῦσε εἰς τί μπορούσε νὰ χρειασθῆ αὐτό, καὶ τί νὰ τοῦ ἀπαντοῦσα, γιὰτί ἂν αὐτὸ «δὲν ἐχρησίμευε» εἰς κάτι τι, ἀλλ' ἦτο μόνο ὠμορφο, μόνο ὠμορφο καὶ τίποτε ἄλλο.

Αὐτὰ ἐσκέφθην, καὶ δὲν πήγα ἐπειδὴ εἰς τίποτε δὲν ἦτο χρήσιμο, δὲν μπορούσε μὲ αὐτὸ νὰ χριστοῦν καλὴς, ν' ἀναπτυχθῶν τὰ ὄργανά ἦταν ἓνα πράγμα ἄχρηστο, μιὰ ψευτοεπίδειξη, ἤθελε τὸ καταφρόνησι καὶ θὰ ἔλεγε γι' αὐτὸ λόγια τσουχτερά.

Γιὰ μένα ὅμως αὐτὸ δὲν ἦταν ἀξιοκαταφρόνητο. Εἶπα: «ὦ, φωτιά, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ πολὺ κόκκινον πλάσμα, γιὰτί εἶσαι ὠμορφη — καὶ αὐτὸ ἀρεῖ!» Καὶ τοιαυτῶν νὰ τὴν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου. Ἄλλὰ μετέβαλα γνώμη. Ἐπειτα σοφίστικα αὐτὸ τὸρητόν «Ὅποιος μιὰ φορὰ καὶ, ἀποφεύγει τὴν φωτιά.»

Ἐτριψα πάλι τὰ ξύλα καὶ ἀφού ἄναψα μιὰ καλὴ φωτιά, τὴν ἔβαλα ἐπάνω σὲ ξερὰ χορτάρια νὰ τὴν πάρω σπῆτι καὶ νὰ καίξω μ' αὐτὴν, ἀλλ' ὁ ἀνεμὸς μὲν τὴν σκόρπισε καὶ τὴν παρήτιστα καὶ ἔφυγα. Ὅταν κύτταξα πίσω καὶ εἶδα τὴν γαλάζια λουρίδα πού ὑψώνετο στὸν οὐρανὸν, βρῆκα τ' ὄνομά της — «καπνός!» μ' ὄλον ὅτι, νὰ μὴ ξημερωθῶ, ποτὲ προητέρα δὲν εἶχα ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ καπνὸν.

Λαμπρὲς κίτρινες γλώσσες πῆδησαν ἀπὸ τὸν καπνὸν, καὶ τῆς ὠνόμασαν — «φλόγες!» — ἢ πρῶτες φλόγες πού ἐφάνησαν στὸν κόσμον. Ἀνέβαιναν στὰ δένδρα, πετοῦσαν μέσα ἀπ' τὸ καπνὸν, καὶ ἐγὼ χτυποῦσα τὰ χέρια μου καὶ γελοῦσα καὶ πηδοῦσα ἀπὸ τὸ θυμασμό, τόσο πρωτότυπον καὶ παράξενον καὶ θαυμάσιον καὶ ὀραῖο ἦτο ἐκεῖνο τὸ θέαμα.

Ἐκείνος ἦρθε τρέχοντας, καὶ σταμάτησε καὶ κυττώσε, καὶ ἔμεινε ὄρα πολλὴ χρονίαν νὰ εἰπῆ οὔτε λέξι. Ἐπειτα ρώτησε τί εἶν' ἐκεῖνο. Ἐπρεπε νὰ τοῦ ἀποκριθῶ. Τοῦ εἶπα εἶπε φωτιά. Ἄν τοῦ κατοφρονήσασιν πού ἐγὼ ἐγνώριζα καὶ αὐτὸς ἦτο ἀναγκασμένος νὰ ρωτῇ, τὸ λάθος δὲν ἦτο δικό μου, δὲν τὸ ἔκαμα σκοπιμῶς γιὰ νὰ τὸν στενοχωρῶ. Ἄφου εἰσώπησε ὀλίγη ὥρα μὲ ρώτησε:

- Πῶς ἦρθε αὐτό;
- Ἐγὼ τῶφτιασα, τοῦ εἶπα.

Ἦν φωτιά ὀλοένα ἐξῆλκόντο ὀλοένα πειὸ μακριά. Ἐκεῖνος ἐπροχώρησε στὸν καμμένον τόπον καὶ ἔσταμάτησε καὶ εἶπε:

- Τί εἶν' αὐτὰ;
- Κόρβουνα.

Ἐπιασε ἓνα νὰ τὸ ζετιάσῃ ἀλλὰ τὸ ἄφησε ἀμέσως βιαστικά. Ἐπειτα ἔφυγε. Ἦν τίποτε δὲν σκοτίζετα.

Ἐγὼ ὅμως εἶχα ζωηρὸ ἐνδιαφέρον καὶ στὰ κόρβουνα, καὶ στὴ γόβολη ἔμαθα καὶ τὴ γόβολη βρῆκα νὰ μῆλα μου, καὶ τὰ ἔψησα μέσα ἐκεῖ. Γιὰτί εἶμαι πολὺ νέα καὶ ἐχθόρξει καλῆ. Ἄλλὰ μὲ μεγάλη μου λύπη τὰ εἶδα πού ἐκάθισαν καὶ ἔγειναν κόρβουνα. Ἐφαίνοντο ὅτι ἔγειναν κόρβουνα, μέσα ὅμως ἦσαν νοστιμώτατα πειὸ νοστιμὰ ἀπὸ ὅμᾳ. Ἦν φωτιά εἶπε ὠμορφη-κάποια ἢ μέρα θ' ἀποβῆ χρήσιμη, ὑποθέτω.

Παρασκευῆ. — Τὸν εἶδα πάλι, γιὰ ὀλίγες στιγμὲς τὴν περασμένην Δευτέρα κατὰ τὸ δειλινὸν, ἀλλὰ μόνον γιὰ ὀλίγες στιγμὲς. Ἦν πῆσι ὅτι θὰ μ' ἐπαινήσῃ πού ἔβαλα ὅλα εἰς τάξιν. Ἄλλ' αὐτὸς ἐφαίνεται δυσάρεστον μένος καὶ ἔφυγε καὶ μ' ἔγκατέλειπε. Ἦτο ἀκόμη δυσάρεστον καὶ γιὰ κάτι τι ἄλλο. Εἶχα πάλι δοκιμάσῃ νὰ τὸν πείσω νὰ μὴ προχωρήσῃ ἕως εἰς τοὺς Καταράκτας. Καὶ αὐτὸ, ἐπειδὴ ἡ φωτιά φανερώσε σὲ μένα ἓνα νέο πάθος πού ἦτο προητέρα ἄγνωστον, — τὸν φόβον. Ἄλλὰ δὲν κατόρθωσα νὰ τὸν πείσω, γιὰτί αὐτὸ δὲν ἀνεκάλυψε ἀκόμη τὸν φόβον, καὶ ἔτσι δὲν ἔδωκα

προσοχὴν στὰ λόγια μου.

Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη καὶ σήμερον, ὅλες αὐτὲς ἡμέρες πέρασαν χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ. Εἶνε καιρὸς πολὺς πού μένω μόνη καὶ πάλι, καλλίτερα μόνη, παρὰ νὰ τὸν δυσάρεστον τὴν παρουσίαν μου.

Ἐπλάσθην γιὰ νὰ ἔχω συντροφιά — γι' αὐτὸ εἶμαι πλασμένη ὑποθέτω, — καὶ ἔτσι ἔκαμα φίλους μου τὰ ζῶα. Εἶνε χαίτομένα ἡμέρα καὶ εὐγενικά: οἱ δὲν σου κατεβάζουν μοῦτρα ποτὲ δὲν σου δίνουν νὰ ἐνοήσῃς ὅτι οὐς εἶσαι ὀχληρὸς, σου χαμογελοῦν καὶ σου κουνοῦν τὴν οὐρὰ (ἂν ἔχουν) καὶ εἶναι πάντα πρόθυμα νὰ σοῦ φανοῦν χρήσιμα εἰς ὅ,τι θέλεις. Τὰ βρίζω ὅτι εἶνε τέλειοι τζέντλεμαν ὅλες αὐτὲς τῆς ἡμέρας κοντὰ τοῖς δὲν ἠσθάνθη τὴν μοναξιά μου. Μοναξιά! Ὅχι. Ἐγὼ πάντα γίνομαι ἓνα πλήθος ἀπ' αὐτὰ καὶ ὅταν βρίζεται κανεὶς σ' ἓνα ἐσημικὸ βράχο, ἔχει ἐκεῖ γιὰ συντροφιά του κοπ' δια ἀπὸ ἡμέρα πούλιᾶ...

Ἐκάμαμε μεγάλας ἐκδρομὰς, καὶ εἶδα πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, σκεδὸν ὅλο τὸ κόσμον, ὑποθέτω, καὶ εἶμαι ἡ πρώτη περιηγήτρια καὶ ἡ μόνη. Ὅταν περιπατοῦμαι, τὸ θέαμα εἶνε ἐπιβλητικόν. Γιὰ περισσότερὰ ἀνεσι καβαλικεύω ἐπάνω σὲ μιὰ τίγρη ἢ σὲ μιὰ λεοπαρδαλί, γιὰτί εἶνε μαλακὲς καὶ ἔχουν πλάτη στρογγυλὴ πού τὴν βρίζω ἀναπαυτικῆ, καὶ εἶνε καὶ τόσο ὠμορφα ζῶα. Ἄλλὰ γιὰ μακρινὰς ἀποστάσεις καβαλικεύω τὸν ἔλεφαντα.

Τὰ πούλιᾶ καὶ τὰ ζῶα εἶνε ὅλα φίλοι ἀναμεταξύ τους, καὶ δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ φιλονεικίαι γιὰ τίποτε. Ὅλα μιλοῦν, καὶ ὅλα μοῦ μιλοῦν, ἀλλὰ δὲν ἐνοῦν τὴ γλώσσα των' αὐτὰ ὅμως ὅλα μ' ἐνοῦν ὅταν τοὺς μιλῶ, καὶ πρὸ πάντων ὁ σκύλλος καὶ ὁ ἔλεφας. Αὐτὸ μὲ κάνει καὶ ντρέπομαι. Μοῦ δείχνει ὅτι εἶνε πειὸ ἔξυπνα ἀπὸ μένα καὶ ἐπομένως ἄνωτέρα μου. Αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ, γιὰτί θέλω νὰ εἶμαι ἐγὼ τὸ ἀνώτερον πρόπλασμα — καὶ ἐνοῦν νὰ εἶμαι.

Ἐμαθα τώρα πολλὰ πράγματα καὶ συνεπλήρωσα τὴν μόρφωσίν μου. Ἄλλὰ στὴν ἀρχὴ ἦμουν ἀμαθής. Στὴν ἀρχὴ, μ' ὅλη μου τὴν προσοχὴν, ποτὲ δὲν εἶχα τὴν ἔξυπνάδα νὰ παραμερῶ διαν ἔτρεχε τὸ νερὸ ψηλὰ ἀπὸ τοὺς βράχους, ἀλλὰ τώρα ἔλαβα πείραν γι' αὐτὸ καθὼς καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα.

Εἶνε πράγματα πού δὲν μορεῖς νὰ τὰ ἐνοήσῃς: ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐχῃς ὡς κανόνα ὅτι τίποτε δὲν ὑπάρχει πού νὰ μὴ μπορούσῃ νὰ τὸ ἐνοήσῃς διὰ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς σκέψεως ὄχι, πρέπει νὰ ἐχῃς ὑπομονὴν καὶ νὰ κινήσῃς πείραματα ἕως ὅτου βεβαιώθῃς ὅτι τὸ πρῶμα εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεόν σου. Καὶ αὐτὴ ἡ προσπάθειά σου πού παρῆς τόσην τέφριν, κάνει τὸν κόσμον τόσο ἄξιον ἐνδιαφέροντος. Ἦν ζωὴ θὰ ἦτο μιὰ ἀηδία ἂν δὲν εἶχες ν' ἀνακαλύπτῃς κάτι τι σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, καὶ ἡ πειὸ εὐχάριστες στιγμὲς εἶνε ἐκείνες πού προσπαθῆς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς καὶ τὸ κατορθώσῃς. Τὸ μυστικὸ τοῦ νεροῦ ἦτο ἓνας θησαυρὸς ὅσο πού νὰ τὸ εἶρω ἀφού τὸ βρῆκα, μοῦ ἔβυσε ὀλη ἡ περιέργεια, καὶ μὲ κατέλαβε τὸ συναίσθημα ὅτι κάτι τι ἔλασα.

Μὲ τὸν πειραματισμὸν ἔμαθα ὅτι τὰ ξύλα κολλυμποῦν, καὶ τὰ ξερὰ φύλλα, καὶ τὰ φτερά, καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ἀπὸ αὐτὰ ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ ὁ βράχος κολλυμπᾶ, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπλό συμπέρασμα, γιὰτί δὲν μορεῖ ν' ἀποδειχθῇ μὲ πείραμα — ἕως τώρα. Ἄλλὰ θὰ εὐρω τρόπο νὰ τὸ ἀνακαλύψω — καὶ τότε θὰ λείψῃ καὶ αὐτὴ ἡ συγκίνησις. Στὴν κάθε νέα ἀνακάλυψιν πού κἀνω, μελαγχολῶ. Γιὰτί ὅταν ὅλα ἀνακαλυφθῶν δὲν θὰ ὑπάρχουν πιά συγκινήσεις, καὶ τόσο τῆς ἀγαπῶ τῆς συγκινήσεως! Ἦν περασμένην νύκτα τὴν πέρασα ἀγρυπνῆ μ' αὐτὸν τὸν συλλογισμόν.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐνοοῦσα γιὰ πειὸ σκοπὸ ἐπλάσθην, ἀλλὰ τώρα ἂν ὑποθέτω ὅτι ἐπλάσθην γιὰ νὰ ζῆτο τὰ μυστικὰ τούτου τοῦ θαυμασίου κόσμου καὶ νὰ εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ν' ἰδοῦμαι τὸν Κύριον πού μᾶς ἔδωκε ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα γιὰ νὰ βρούμεν τὴν λύσιν των. Ἐποθέτω ὅτι πολλὰ ἀκόμη μοῦ ἀπομένουν νὰ μάθω — καὶ τὸ ἐλπίζω.

Μὲ τὴν προεπεικτικὴν παρατήρησιν, ἐγνώρισα ὅτι τὰ ἀστρα δὲν θὰ διαρκέσουν παντοτεινὰ. Εἶδα κάμποσα ἀπ' αὐτὰ νὰ λυθῶν καὶ νὰ πέψουν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὅταν ἓνα ἀπ' αὐτὰ λυθῆν, ὅλα μοροῦν νὰ λυθῶσιν. Ὅταν ὅλα μοροῦν νὰ

λυφθούν, μπορούν όλα να λυφθούν την ίδια νύχτα "Αν θα συμβή ποτέ αυτό το κακό — δεν τ' ξέρω Κάθωμαι τή νύχτα και τὰ κυττώ όση ώρα μένω άγρυπνη" θέλω να έντυποθούν καλά στο μυαλό μου για να τὰ θυμώμαι όταν μιιά φορά χαθούν ..

Μετά την πτώση

"Όταν κυττώ στα περαμένα, ό Κήπος; είνε παιά για μένα ένα όρατο όνειρο πού έσβυσε. Ήταν όρατος, όπεροβλικά όρατος μαγευτικά όρατος, και τώρα έχάθη, και ποτέ παιά δεν θα τόν ξαναϊδω.

"Ό Κήπος έχάθη, άλλ' εύρηκα «έκεινον», κι' είμαι εύχαριστημένη. Μ' άγαπά όσο μπορεί — κι' άγαπά κι' όλη τή δύναμη τού περιπαθούς χαρακτήρος μου. και αυτό, υποθέτω, ταίριαζει στη γιότη μου και στο φύλο μου. Όταν ρωτώ τήν καρδιά μου γιατί τόν άγαπώ, βρίσκω ότι δεν ξέρω, και ούτε με νοιάζει πράγματι να μάθω και έτσι συμπεραίνω ότι αυτό του είδους ή άγάπη δεν προέρχεται από υπολογισμούς και στατιστικές, όπως ή άγάπη μας στα άλλα έρωετα και τὰ ζώα. "Έτσι πρέπει να είνε. "Άγαπώ κάμποσα πουλιά για τού τραγουδι των, αλλά τόν "Αδάμ δεν τόν άγαπώ για τού τραγουδι του — όχι. "Όμως τού ζητώ να τραγουδή, επειδή επιθυμώ να μάθω να μού άρέσει, ότι άρέσει σ' αυτόν. Είμαι βεβαία ότι μπορώ να μάθω, επειδή στην άρχή δεν μπορούσα να τού υποφέρω τού τραγουδι του και τώρα μπορώ. Θα τού συνηθίσω και αυτό σιγά — σιγά.

Δεν τόν άγαπώ για τήν εύφυα του — όχι. Δεν είνε αξιοκατά κριτος άν τού πνεύμα του είνε περιορισμένο, γιατί δεν τού έφτιασε αυτός — είνε όπως τόν έπλασε ό Θεός, και αυτό άρζει. Με τόν καιρό θ' άναπτυχθή, αλλά θ' άργήσει πολύ, υποθέτω' άλλως, δεν υπάρχε βία, καλά είνε όπως είνε.

Δεν τόν άγαπώ για τήν γιή του και τήν λεπτότητά του. "Όχι, έχει πολλές έλλειψεις εις αυτό τού ζήτημα, άλλ' αυτό δεν με πειράζει.

Δεν τόν άγαπώ για τήν επιτηδειότητά του — όχι. Νομίζω ότι τήν κρατεί μυστική, και δεν γνωρίζω γιατί τήν κρύβει από εμέ. Αυτή είνε ή μόνη λύπη. "Άλλως είνε ειλικρινής μαζί μου τώρα, και νομίζω ότι τίποτε άλλο παρεκτός απ' αυτό δεν μου κρατεί μυστικό — λυποίμαι πού μπορεί να κρατή κάτι τε μυστικό από εμέ. και κάποτε γάνω τόν ύπνο μου, όταν τού συλλογίζομαι, αλλά θα πάσσω να τὰ έχω στο νου μου' αυτό δεν θα διαταραξή τήν εύτυχία μου, ή ό τούτα άλλως είνε υπερφλήρης.

Δεν τόν άγαπώ για τήν ανατοφή του — όχι. Είνε αυτοδιδάκτος και γνωρίζει τώ όντι πολλά πράγματα, αλλά δεν τόν άγαπώ γ' αυτό.

Δεν τόν άγαπώ για τόν ίπποιστικό του — όχι. Με άποπέρνει, αλλά δεν τόν καταχρώνω' είνε αυτό ένα από τὰ διακριτικά γνωρίσματα τού φύλου του, υποθέτω, όποτε είνε ανεύθυνος.

Γιατί λοιπόν τόν άγαπώ; "Μόνο επειδή είνε άνδρας' υποθέτω. Κατά βάθος είνε καλός, και τόν άγαπώ γ' αυτό, αλλά θα τόν άγαπούσα και χωρίς αυτό. "Αν με γλυπούσε και μ' εξακομταχειρίζετο, πάλι θα τόν άγαπούσα. Τό γνωρίζω. Είνε αυτό ένα από τὰ γνωρίσματα τού φύλου του, υποθέτω.

Είνε δυνατός και όρατος, και τόν άγαπώ γ' αυτό, και τόν θαυμάζω και υπερφανεύομαι γ' αυτόν, αλλά θα τόν άγαπούσα και χωρίς αυτά τὰ προτερήματα, και αδύνατος άν ήτο, θα τόν άγαπούσα. και θα δούλευα γ' αυτόν, και θα τόν ύπηρετούσα, και θα προσευχόμην γ' αυτόν, και θ' άγρυπνούσα στο προσκέφαλό του όσο πού ν' άποθάνη.

Ναι, υποθέτ' ότι τόν άγαπώ μόνο επειδή είνε «δικός μου» και επειδή είνε «άρσενικό». Δεν υπάρχε άλλος λόγος, υποθέτω. Και έτσι νομίζω είνε όπως τού έλεγα στην άρχή' ότι απ' τού είδους ή άγάπη δεν προέρχεται από υπολογισμούς και στατιστικές. "Ακριβώς «προέρχεται» — κανείς δεν ξέρει από πού, είνε κάτι τε άνεξήγητος. Ούτε και χρειάζεται εξήγηση.

Αυτό συμπεραίνω. "Αλλά είμε μιιά άπλή κόρη, και ή πρώτη πού εξήτασε αυτό τού ζήτημα, και μπορεί στην αλήθεια μου και τήν άπειρία μου να μή μιλώ και πωστά.

"Επειτα από σαράντα χρόνια

"Εκείνο πού παρακαλώ πάντα στην προσευχή μου, εκείνο πού ποθώ, είνε να μπορέσωμε να φύγομε απ' αυτή τή ζωή μαζί — μιιά επιθυμία πού ποτέ δεν θα λείψη από τή γη, αλλά θα υπάρχει στην καρδιά κάθε γυναίκας πού άγαπά έν όσο υπάρχει κόσμος.

"Αλλ' άν ό ένας από τούς δύο πρέπει να λείψη πρώτος, παρακαλώ τόν Θεό ν' άποθάνω πρώτη έγώ. Είμαι αδύνατος, δεν είμαι τόσο χρήσιμη σ' αυτόν όσο αυτός σέ μένα — ή ζωή χωρίς αυτόν δεν θα είνε τιιά ζωή, πώς θα μπορούθ να τήν υποφέρω. Και τούτη ή προσευχή μου είνε επίσης αδύνατη, και δεν θα πάσσουν να τήν προσφέρουν στο Θεό ή γυναίκες έν όσο θα υπάρχει γυναίκειον φύλον. Είμαι ή πρώτη σύζυγος, και «κείνη πού θα είνε ή τελευταία θα επαναλάβη αυτή τήν προσευχή μου.

Στό μνήμα τής Εύας.

"Αδάμ: "Όπου ήτο εκείνη, «έκει» ήτο και ό Παράδεισος.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΕΣΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΤΟ ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ 'ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,

"Ιστορία τού έρωτος πού πιατέ δεν πεθαίνει, πού τίποτε δεν τόν χωρίζει...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΜΕ ΜΕΛΛΟΝ

Κάποιος νόμος υποχρέωνε κάθε γιατρό στην Κίνα, ν' ανάβη μετ' τήν δύση του ήλίου τόσα φανάρια 'μπρός στο σπίτι του, όσους άσθενείς έχει στελεί στον άλλον κόσμο. Κάποιος Ευρωπαίος, ό ό ποιος πήγε με τήν οικογένειάν του χάριν έμπορικών υποθέσεων στο Πεκίνο, εξήτησεν ένα βράδυ γιατρώ για τήν γυναίκα του, ή όποία άρρώστησε ξαφνικά.

"Αθηνία υπήρχε μεγάλη αλλά και τὰ φανάρια ήσαν τόσα πολλά πού έκαμαν 'μπρός εις τού σπίτι εκάστου όστε ό Ευρωπαίος έδίσταξε για τήν ικανότητα των έξόχων αυτών υιών τού "Ασκληπιό θ. Περιπλανήθη έτσι επί πολύ και τέλος βρήκε κάποιον, εις τού όποιου τού σπίτι έκαγαν μόνον τρία φανάρια. "Έτρεξε μέσα, τόν ένυπνά και τόν προσκαλεί να επισκεφθή τήν γυναίκα του λέγοντας:

- Θα εϊσθε βέβαια ό άριστος των ιατρών τής πόλεως αυτής.
- "Από πού τού καταλάβατε; ρώτησεν ό Κινέζος γιατρός.
- "Από τόν μικρό αριθμό των φαναριών, απήτησεν ό Ευρωπαίος.
- "Α, ναι! ειπεν ό ιατρός. "Έχω τρία μόνον φανάρια, γιατί μόλις σήμερα τού πρού άρξα να εξεσκώ τού επάγγελμά μου!
- "Εννοείται ότι ό Ευρωπαίος έμεινε κόκκαλο.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΔΕΣΧΗΜΩΝ

Τα Παρισινά φύλλα διηγοίονται τού εξής άστείο επεισόδιο πού συνέβη μεταξύ δύο άσημοτάτων ήθοποιών, οι όποιοι είχαν μαλώσει και κατέληξαν εις πρόσκλησην μονομαχίας. Τήν άλλην ήμέραν ευρέθησαν πράγματι άμφοτεροι με τούς μάρτυρές των στο όρισθέν μέρος κατά τήν όρισμένην ώρα. — "Μου ήλθε μιιά ιδέα», λέγει ξαφνα ό ένας εις τόν άλλον «δεν μπορώ να μονομαχήσω με σένα».

- Γιατί;
- Γιατί δεν μπορώ.
- Με προσβάλλετε και έχετε υποχρέωση να με ικανοποιήσετε.
- "Αν σάς προσέβαλα, σάς ζητώ συγγνώμη, αλλά να κτυπηθώ μαζί σας δεν μπορώ και έχω ισχυρόν λόγον γ' αυτό.
- Ποιον, παρακαλώ;
- Δεν σάς τόν λέγω γιατί θα θυμώσαστε.
- Σας διαβεβαίω όχι.
- Καλά λοιπόν, άκούστε: "Αν μονομαχήσωμε, είμαι σχεδόν βεβαίος ότι θα σάς φονεύσω και τότε θα είμαι έγώ ό άσημοτάτος άνθρωπος τού κόσμου και ίσως ό χειρότερος ήθοποιός τής Γαλλίας. "Ενψ άν δεν μονομαχήσωμε θα είμαστε δύο και παρηγορούμαι.
- "Ο αντίπαλός του δεν μπόρεσε να κρατήσει τὰ γέλια και έγέρισαν στην πόλι πάλι φίλοι όπως πρώτα.

Ο ΑΤΥΧΗΣ... ΦΑΡΑΩ!

Κάποιος σοφής Αιγύπτιος άρχαιολόγος άνέφερε σέ μιιά επιστημονική πού διάλεξε πού έκανε στο Βερολίνο πού έτών τού εξής χαρακτηριστικόν, μα και χαριτωμένο ανέκδοτο:

Γυρίζοντας από τήν Αίγυπτο ό σοφός συβουλούσε μαζί του στην Εύρώπη και μιιά πολύ καλή μούμια βασιλείως. Στη Γαλλία πού έφτασε τού άνοιξαν στο Τελονείο τού κιβωτίου τής μούμιας.

— Τι είναι τού περιεχόμενόν του; έρώτησεν ό υπάλληλος, κωτάζοντας περίεργα στο βάθος τού κιβωτίου.

— "Ενας γνήσιος Φαραώ τής δεκάτης έκτης δυναστείας, τού άπήνησεν ό άρχαιολόγος.

— Φαραώ;!! πρώτη φορά άκούω τέτοιο έμπόρευμα, ψυθίρεσε ό υπάλληλος και πολύ δικαιολογημένα, γιατί κείνη τήν εποχή μόνον οι πολύ μορφωμένοι ήξεραν από τέτοια. "Ο Τουτανχάμεν κοιμόταν άκόμη τότε στα βάθη τού τάφου του.

"Αρχισ λοιπόν ό δυστυχής υπάλληλος να εξετάζη τού δασμολόγιον για να δη τί φρόρο πλήρωαν οι εισαγόμενοι Φαραώ. Μα τού δασμολόγο δεν άνεφερε τίποτε τέτοιο. "Ο υπάλληλος θύμωσε, εκουραστή και στο τέλος εξοράγησε:

— "Αφού δεν άναφέρει τίποτε τού δασμολόγο θα κατατάξω τού Φαραώ σου σ' άλλο έμπόρευμα... Στά... παστά ψάρια!... Και ό σοφός πλήρωσε γι αυτό Φαραώ τόν δασμόν... παστού ιχθύος!...

Ο... ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ

Μιιά ρομαντική Γαλλίς έπεσε πρò μηνός στο Σηκουάνα διά λόγους έρωτικοίς, τήν έσωσε δε ένας μεγαλόσωμος σκύλος τής Νέας Γίης, γυμνασμένος σέ τ τουα, ό όποιος βούτηξε άμέσως στο νερό. "Η νέα πέφτοντας στο ποτάμι λιποθύμησε. Μετά τήν διάσωσί της όταν συνήλθεν εδήλωσε στον πατέρα της ότι, δεν θα παντρευτή άλλον από τόν σωτήρα της.

- "Αδύνατον, τής ειπεν ό πατέρας της.
- Μήπως είνε παντρεμένος; ρώτησεν ή νέα.
- "Όχι.
- Πολύ γέρος;
- Ούτε.
- Μα τότε πούος είνε ό σωτήρ μου;
- "Ο σωτήρ σου παιδιό μου; "Ενας σκύλλος από τήν Νέαν Γίην! Κόκκαλο ή ρομαντική νέα!...

